

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup) fremsatte som sin væsentligste Anke, at de fattiges Kasse fuldstændig vilde skifte Karakter, idet Bidragene fremtidig ikke udelukkende vilde være frivillige. Men i sin Tale paaviste det ærede Medlem selv, at have de fattiges Kasser ved deres Oprettelse end haft en saadan Karakter, er denne i alt Fald meget hurtig forandret, saaledes at de paa et meget tidligt Tidspunkt ere komne i Besiddelse af Midler, der ikke udelukkende havde Frivillighedens Karakter paa den Maade, at det var Penge, som nedlagdes i Kirkebøsserne, eller andre Gaver. Det ærede Medlem erindrede selv om, at allerede Landkommunalloven af 1867 omtaler Tilskud fra Sogneraadene til de fattiges Kasser, altsaa allerede den Gang har man, siden man optog det i Loven iblandt de Tilskud, som Sognekommunerne kunde yde, fundet det naturligt og rimeligt, og sikkert nok have de tidligere Sogneforstandere, som den Gang afløstes, tidligere ydet saadanne Tilskud. Det ærede Medlem nævnte forskellige Tilskud, der ved Lov ere tillagte de fattiges Kasser, og berørte, at adskillige af disse ikke fylde meget. Jeg skal dog erindre det ærede Medlem om, at der ved Lov er tillagt Kasserne et Tilskud, som det ærede Medlem ikke nævnte, men som hører blandt dem, der vilde fylde noget, i hvert Fald hvis Sogneraadene benyttede sig af Loven, nemlig Loven om Hundeafgift paa Landet. Nu mente det ærede Medlem, at naar der var en Mulighed for Kommunerne til at faa et saa rundeligt Bidrag af Statskassen som 10 Øre pr. Indbygger, vilde der ikke være Tvivl om, at Kommunerne straks vilde gribe til og bevilge et Tilskud til de fattiges Kasse af 20 Øre pr. Indbygger. Heldigvis gøre de allerede de allerfleste Steder uden at behøve denne Tilskyndelse. Jeg har ganske i Flæng søgt Oplysninger fra et Par Amter; i Sorø Amt give Kommunerne gennemsnitlig 19 Øre, i Vejle Amt gennemsnitlig 20 Øre pr. Indbygger, de ere altsaa allerede oppe paa disse Tal. Jeg skal over for det ærede Medlem, der med nogen Gru synes at tænke sig, at Kommunerne alle skulde gaa op til et saadant Beløb og derved yde 500,000 Kr. til de fattiges Kasse, sige, at jeg vilde betragte det — og jeg tror, de fleste dele min Opfattelse — som en meget god og gavnlig Foranstaltning. Det ærede Medlem var særlig imod, at man i Lovforslaget ophævede den Tilladelse, som Amts-

raadene nu skulle give Sogneraadene. Men det er dog aabenbart saaledes, at i de allerfleste Tilfælde er det en Formsag, at Amtsraadene give denne Tilladelse. Der er intet Amtsraad, der, naar der fra et Sogneraad foreligger Andragende om at yde f. Eks. 600 Kr. for det kommende Aar til de fattiges Kasse, sætter sig til at undersøge, om disse 600 Kr. virkelig ogsaa er det rigtige Tal, eller om de ikke skulde nøjes med at give 500 Kr. eller mulig 550 Kr. Dette, at det nærmest er en Formsag, har ogsaa i flere Amtsraad givet sig Udtryk deri, at man har fastsat en Grænse, inden for hvilken man beder Sogneraadene om selv at klare den Sag og ikke ulejlige Amtsraadene med Andragender for hvert enkelt Aar. Ribe Amtsraad har saaledes i Aaret 1900 meddelt Sogneraadene en almindelig Bemyndigelse til uden forud indhentet Approbation fra Amtsraadet at yde for hver Indbygger i Kommunen til de fattiges Kasse indtil 25 Øre. Dette Amtsraad — og flere ere gaaede samme Vej — har ikke haft nogen Frygt for, at Sogneraadene skulde misbruge disse Tilskud, men har i al Almindelighed ydet denne Bemyndigelse, uanset Bestemmelsen i Landkommunalloven, og som det ærede Medlem ser, er 25 Øre allerede over det højeste, der kunde være Tale om, at Kommunen skulde yde for at faa Statstilskuddet helt.

Grunden, hvorfor jeg har taget Ordet allerede nu for at svare det ærede Medlem, er, for at minde det ærede Medlem om hans egen Stilling til dette Spørgsmaal, om hans egen Stilling til Tilskud fra Statskassen til de fattiges Kasse, ogsaa under de nuværende Bestyrelser. Det ærede Medlem mente, at dette Lovforslag var ganske umuligt i de Klæder, i hvilke det kom frem, fordi det vilde give et rundeligt Bidrag af op til $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. af Statskassens Midler, bestemt til at forvaltes i hver enkelt Kommune af 3 Mænd, der blive valgte af samtlige de Vælgere, der ere valgberechtigede til Byraadets større Halvdel eller Sogneraadets mindre, og dette mente det ærede Medlem var ganske umuligt. Det ærede Medlem havde hørt noget om, at han i sin Tid havde stillet et Forslag om noget i den Retning; imidlertid mente det ærede Medlem, at naar den Sag rigtig blev undersøgt, skulde det nok vise sig, at hvad han den Gang havde foreslaaet, var noget ganske andet end her. Men det er nu netop Ord til andet det samme, som det ærede Medlem den Gang foreslog, kun med den Forskel, at det ærede Medlem foreslog et langt større